

retten, om man saa vil, som af det ærede Udvalg er paaberaabt. Thi det maa vel erkjendes som aabenbart, at, om der end kunde tankes Tilfælde, hvilket jeg ikke skal negte, hvor det kunde være nødvendigt for den lovgivende Magt, at forbeholde sig visse Arter af specielle Udgiftsbevillinger, saa er dette dog ordentligviis Noget, som vedkommer ikke den lovgivende Magt men den udøvende, og naar den lovgivende Magt forbeholder sig saadanne, saa gjør den det ikke, fordi den er den lovgivende Magt, men den gjør det, fordi den ikke er istand til at finde tilstrækkelig bestemte Regler for Udgiftsbevillingsretten. Det maa jo ogsaa bemærkes, at det Slags Myndighed, som efter Udkastets Forslag skulde tilstaaes Kongen, anvendes ogsaa af den constitutionelle Regjering i andre Forhold; thi i den Finantslov, som nu gjælder, som jeg haaber, det ogsaa vil skee med Hensyn til den Finantslov, som nu skal vedtages, er der bevilget Regjeringen ikke ubetydelige Summer til Understøttelse for den Klasse af Betjente, som ikke have Afgang til Pension efter lovbestemte Regler, og det af den Betydning, at jeg som Exempel skal anføre, at de for eet Ministerium overstige 20,000 Rbd. for eet Aar. Nu kan dog Ingen sige, at Regjeringen, saalænge den holder sig indenfor Grændsen af disse 20,000 Rbd., ubetinget skulde have givet enhver Vedkommende, som den har givet en aarlig Understøttelse, et bestemt Krav paa Statskassen, saaledes, at, naar den engang var bevilget, den da ikke skulde kunne negtes selv af Rigsdagen, eller med andre Ord, at, saalænge Regjeringen holdt sig indenfor det bevilgede Beløb, skulde alle Understøttelser, som vare bevilligede, absolut være forbindende, og Rigsdagen altsaa være ude af Stand til, i det følgende Aar at nedfatte den samlede Sum, som til det paagjældende Tiemeed var bevilliget i det foregaaende Aar. Det forholder sig neppe heller rigtigt, som af den ærede Ordfører anført, at det skulde være en Bevillingsret, som tillagdes Hs. Majestæt med en aldeles ubegrændset Udstrækning, og at den i saa Henseende kunde være forpligtende for flere Aar. Det er vistnok ingen ubegrændset Myndighed, som Kongen udøver ved Hjælp af ansvarlige Ministre, hvor Rigsdagen har det i

sin Magt, senere at prøve Forholdene, og hvorvidt Myndigheden er rigtigt anvendt. — Naar der nu derimod er indvendt, at den Kritik, som i denne Henseende skulde kunne anvendes, skulde være virkningsløs, og at, naar det ei var aldeles iæinefaldende Misligheder, der vare begaaede paa vedkommende Ministres Ansvar ved at tilstaae saadanne Understøttelser, saa vilde Rigsdagens Revision og Control ordentligviis ikke have Stort at sige, da skal jeg lade dette ganske staae hen, indtil det har viist sig i Gjerningen, hvad Rigsdagens Control vil sige, og hvilket Vaaben til denne Controls Udøvelse der vil ligge i Statsrevisionen, naar den rigtigt ordnes. Jeg troer, at det vil vise sig, at denne Control er af meget betydeligere Udstrækning, end Udvalget maaskee har tænkt sig den, og det uagtet jeg ingenlunde mener, at den Control, der da skal anvendes, og den Kritik, hvortil den skulde give Anledning, skulde gaae i det Smaalige. Men selv om man et Dieblif bliver staaende ved Udvalgets Tanke, at ordentligviis vil man lade passere, hvad der er bevilget, om det end var Understøttelser, som Rigsdagen selv aldrig vilde have bevilliget, og at den vilde tie til dem, naar de engang vare bevilligede af Kongen, — saa maa jeg dog tillade mig at bemærke, at, om det end kunde forholde sig saaledes for et enkelt Aar, at man ikke vilde gjøre nogen Udfættelse, og ikke drage vedkommende Minister til pecuniært Ansvar, saa troer jeg dog ikke, at man med Grund kan sige, at Rigsdagen ogsaa skulde være saa maadeholden med Hensyn til Kritiken, at den ikke skulde udtale sig derover. Og jeg troer, at, naar den ministerielle Ansvarlighed skulde have Noget at betyde, vilde vistnok ingen Minister, fordi han et Aar var sluppen fri med Hensyn til de umotiverede Pensionsbevillinger, hvortil han havde laant sin Contrasignatur, driste sig til, trods den udtalte Kritik, i næste Aar at gjentage det Samme. Jeg troer saaledes, at denne Control har sin fulde Berettigelse, og maa tillægges fuld Virkning, saavel for den forbigangne Tid, som med Hensyn til Fremtiden.

Det kan ikke negtes, naar man vil see, hvorledes Sagen stillede sig, hvis Udvalgets For-